

LETO
2

TOVARNIŠKI

JESENICE-
FUŽINE

VESTNIK

KRANJSKE
INDUSTRIJSKE
DRUŽBE

Zboljšanje higienskih naprav po naših obratih

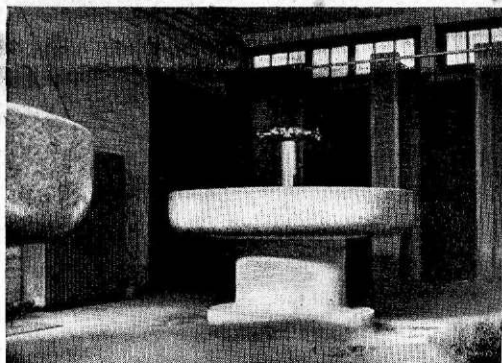
Nove omarice za obleke, nove jedilnice, umivalnice, kopalnice itd.

Nobena stara naprava ni več sodobna; najbolj pa se to opazi pri higienskih napravah, zato je čisto gotovo, da se zastarelost na teh ureditvah od vseh strani najbolj kritizira. Na drugi strani pa je zopet jasno, da se moderni izgled novih higienskih ureditev po industrijskih obra-

ne transporte. Taka poročila so le dokaz, da zna naš človek bistro gledati in prav videti.

Poleg navedenih gospodarsko - delovnih razmer pa so skoro vsi ogledniki največ napisali o modernih higienskih ureditvah, ki so jih videli po tistih tvornicah. Velik del poročil je bil tako posvečen kopalcem, umivalnicam, jedilnicam ter drugim higienskim napravam po obratih. Čisto gotovo je, da je bilo v teh poročilih izraženega veliko nasveta, češ: dajmo tako napraviti tudi pri nas. Tam smo videli tako in napravimo to takoj tudi mi, saj je vse to lepo in potrebno. K vsem tem navedbam in ugotovitvam hočemo pripomniti, da so vsi tisti popisi in vsi taki nasveti, ki predlagajo kakršno koli izboljšanje, najbolj na mestu. Prav je, da rastemo, da se izpopolnjujemo in da stopamo v sokoraku s sodobnim svetom, saj je to najbolj zdravo stremljenje v človeku, saj je tako stremljenje podlaga za napredek. Toda za objektivno oceno stvari ni nikdar dovolj enostransko mnenje, nego je treba upoštevati vse mogoče okolnosti, ki so tu in je treba z njimi računati. Nikdar še ni zadostovalo, da bi ali posameznik ali na-

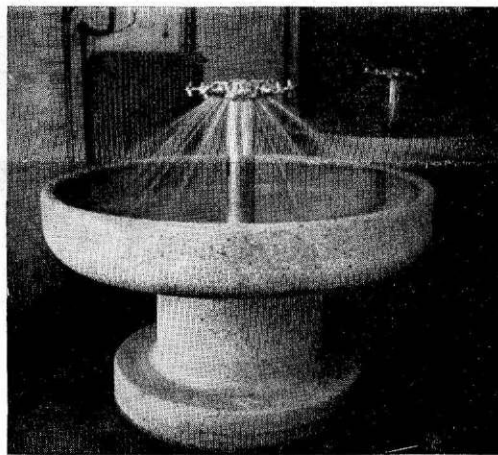
rod, ki je pri sosedu kaj videl, to takoj kopiral in hotel postaviti na svoja tla, četudi je bila tista stvar vsega občudovanja vredna. Tako nas tudi ne smejo takoj

Umivalnica s prhami

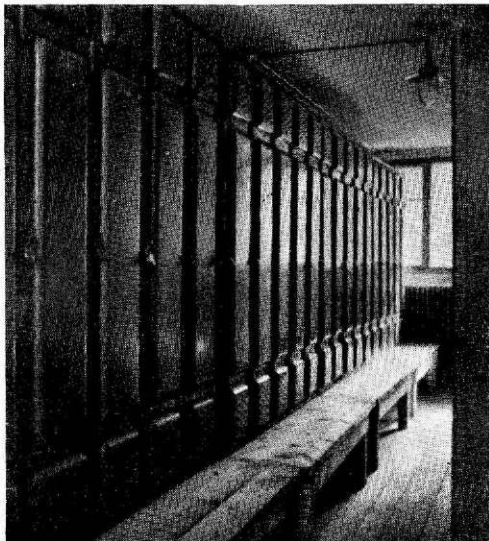
tih takoj opazi in povečuje kot ena največjih pridobitev in kot nekaka legitimacija za oceno socialnosti dotičnega podjetja. Tak vtis so dobili pri ogledu velikih železarskih tvornic na študijskem potovanju tudi naši sodelavci.

Ko smo čitali poročila naših sodelavcev, ki so obiskali velike železarske postojanke v industrijskem Porurju, smo našli tam važne navedbe, ki so pričale o izkušnosti in o smislu opazovanja jese-niških kovinarjev. Ti naši poročevalci so se poglobili v stvar in v njihovih poročilih stojijo navedbe o velikem delovnem tempu, ki vlada v teh tvornicah, o velikem redu, o strumni disciplini in o še večjem veselju do dela in napredka, ki vlada pri vseh delovnih ljudeh tistih delavskih središč. V tistih poročilih so bile navedene tudi zanimive številke o višini storilnosti v tamkajšnjih tvornicah, ki prekaša storilnost, ki vlada v naših delavnicah, tri, štiri in tudi petkrat. Mnogi so tam tudi napisali o prednostih, ki so na razpolago tistim veletvornicam, ki imajo pred nosom rudo, kurivo in cenene, vod-

Umivalnica za obrate plavža

zaslepiti tiste lepe higienske naprave, ki smo jih drugod videli, da bi potem zamrzili domače delavnice in lastno delo. Mi ne smemo pozabiti, da stoji za vsemi temi modernimi ureditvami ena najjačjih

Shrambe za delavske obleke

svetovnih industrij, zmodernizirana in zracionalizirana do zadnjih potankosti, da stoji za njimi delavnost, do podrobnosti izpopolnjena in dograjena, kateri ne manjka v sestavi niti žeblija več, nego je usmerjena v vsej svoji moči samo, še na produkcijo. Taka delavnost ima potem najlepšo možnost lepšati se in izpopolnjevati v podrobnostih, in to tudi dela.

Naša podjetnost pa je prevzela zastarele obrate, ki po svojem ustroju niso več ustrezali novim zahtevam dela in trga. Predvsem je bilo treba ukrepov, žrtev in dela za obnovo in za dopolnitev tistih obratov, od katerih je odvisno delo, zato je čisto razumljivo, zakaj niso bili takoj odpravljeni vsi nedostaki na higienskih ureditvah. Noben lastnik, ki hoče graditi delosposobno tvorniško ednico, ne napravi najprej kopalnice, umivalnic in stranišč, nego je njegova dolžnost, da postavi tiste obrate, brez katerih je vsako delo nemogoče. Pri vsej tej skrbi pa naša podjetnost ni zanemarjala skrbi za higienske naprave, nego je z vsako novo ureditvijo izboljšala tudi to, kar dokazujejo posebno zadnji primeri.

Na Javorniku so bile zgrajene kopalnice, v žični valjarni na Savi so bile urejene jedilnica, umivalnica, kopalnica.

V obratu martinarne je prav tako urejen prostor s kopalnicami, z umivalnico in jedilnico. Isto je urejeno pri obratih plavža. Med vse obrate pa je bilo razdeljenih

Prostor za odpočitek in malice

3130 železnih omaric za shranjevanje oblek za delavce. Vsak sodelavec je dobil tako omaro za svoje potrebe. Prinašamo nekaj slik, ki kažejo napredek podjetja tudi v tem pogledu.

Propadla železarska industrija

Slikovita in romantična dolina reke Krke je bila sredi minulega stoletja torišče zelo razvite dolenjske železarske industrije. V prijazni vasi Dvor pri Žužemberku, ki jo tamkajšnji domačini in okoličani še danes najbolj poznajo pod imenom Fužine, katero je kraju ostalo od nekoč močne in cvetoče železarske industrije, so v prejšnjem stoletju stale topilnice in kovačnice kneza Auersperga, ki so jih proti koncu preteklega stoletja opustili in prenehali obratovati. V zvezi s fužinami je cvetelo tudi oglarstvo v oko-

liških gozdovih, ker se je kot gorivo v plavžu in pečeh uporabljalo izključno samo lesno oglje. Domačini še danes pripovedujejo o dobrih zaslužkih oglarjev, kovičarjev, rudarjev in voznikov. Da, bilo je živahno takrat, fužine v polnem obratu, vsem so fužine nudile kruh in zaslužek, o vsem tem pričajo danes še starejši ljudje in pa goli zidovi in na pol podrti dimniki; vse je danes v popolnem razsulu in razpadu.

L. 1795. je knez Viljem Auersperg poklical s Češkega 20 delavcev, vajenih dela

z železom, in z njihovo pomočjo ter pod njihovim strokovnim nadzorstvom sezidal plavž in druge potrebne peči. Naslednje leto 1796., 7. aprila, je bila slovesna otvoritev fužin, l. 1803. so pa uredili še livarno. Tovarna je bila sedaj v polnem obratu in je imela zaposlenih 9 uradnikov in 200 delavcev, za tedanje čase lepo število, ne všteti rudarje in oglarje.

Za topljenje potrebno rudo so kopali v kraju samem, dovažali so jo pa tudi od drugod. Dobro rudo so vozili iz okolice Mirne peči, ki so jo plačevali po 3 gl. za voz, še boljše iz Št. Ruperta po 5 gl. za voz. Pesek, katerega so rabili pri oblikovanju in ulivanju, so dobivali iz Št. Jerneja.

Za kurivo v plavžu in pečeh so uporabljali oglje, ki so ga kuhali v velikih in obsežnih Auerspergovih gozdovih ogljarji, največ Italijani iz Furlanije. Ogljarji so imeli v gozdovih lične lesene hiše, ki so jih pozneje, ko se je delo ustavilo, razdrli in prepeljali v naselja ter tam ponovno postavili za stanovanjske hiše, ometali z ometom, da še danes izgledajo kot zidane hiše. Kraji v gozdovih, kjer so stale te oglarske hiše, imajo še danes imena po njih takratnih lastnikih. S produkcijo ogija je bilo zaposlenih tudi večje število voznikov, ki so oglje prevažali iz gozda do tovarne.

Fužine na Dvoru so izdelovale razne strojne dele, kakor n. pr. valje za papirnice do 50 centov težke, krogle za topove, razne plošče, parne kotle, štedilnike, cevi, nagrobne spomenike itd. Več nagrobnih spomenikov in plošč je še danes na okoliških pokopališčih, posebno dobro so ohranjene nagrobne spominske plošče raznih umrlih uradnikov kneza Auersperga na pokopališču v Soteski. Izvrševale so tudi večja dela, predvsem železne mostovne konstrukcije, tako n. pr. je prejšnji Čevljarski most v Ljubljani delo fužin na Dvoru. Izdelale so tudi železni most v Olomucu na Moravskem, razne železne mostove po mestih takrat Avstrijske Benečije in Lombardije. Tudi Idrijski rudnik je kupil vsako leto večjo količino železnih izdelkov.

Tovarna je bila c. kr. privilegirana in je imela posebne pravice.

Dokler je imel knez Auersperg dobrega vodjo v tovarni, je ta tudi dobro uspevala in donášala visoke dohodke. Najbolj je cvetela v letih 1850. do 1860. Pozneje je začela tovarna propadati in je bila naposled popolnoma opuščena. Vzrokov za to je bilo več. Kot delni vzrok tega propada navajajo nekateri okolnost, da se nahaja železna ruda na Dolenjskem preveč neredno. Predvsem je bilo zelo drago dovažanje rude iz oddaljenejših krajev, domača najdišča so se pa premalo izrabljala. Še dražje je bilo odvažanje izgotovljenih izdelkov z vozi v Ljubljano in druga mesta. Drugi delni vzrok propada se navaja slabo gospodarstvo knezovih uradnikov — slabih gospodarjev. Ko je stari knez Viljem Auersperg zapustil imetje svojemu vnuku knezu Karlu Auerspergu, ki je bil aktivni častnik, je ta nastavljal za ravnatelja nekega tujca, ki strokovno ni bil izobražen. Drugi ravnatelj je bil baže bivši knezov kočijaž. Uradništvo samo je pa začelo grabiti premoženje za sebe. Taki možje seveda niso

Nekdanji rudokopi na Begunjsčici

imeli smisla za moderni napredek tovarne. Dočim so v drugih tovarnah način topljenja in ulivanja modernizirali času primerno, so na Dvoru delali še vedno po starem načinu, kar je delo znatno podražilo in so l. 1888. začeli obratovanje omejevati. Kot tretji vzrok se imenuje okolnost, da se pri graditvi dolenjske železnice ni upoštevalo teženj železarske industrije na Dvoru. Ko je padla odločitev, da se spelje železnica iz Ljubljane v Novo mesto preko Trebnja mesto po dolini Kr-

ke, so obrat v tovarni še bolj omejili in končno popolnoma ustavili. Stroje in drugo orodje so razprodali, poslopja so pa sedaj v popolnem razsulu. Kovinarji so se večinoma izselili, veliko jih je odšlo v Ameriko in Nemčijo, nekaj tudi na Jelenice.

Neuvidevnost za dobrobit podjetja poklicanih ljudi in merodajnih činiteljev je tako uničila cvetočo železarsko industrijo.

J-čan.

Smoter psihotehniških poizkusov

»Pravega človeka na pravo mesto«, to je smoter vseh psihotehniških poizkusov, ki potemtako torej niso nič drugega kot pravilno spoznavanje in izbiranje sposobnosti, nagnjenj in talentov človeka. Tu bi že lahko zaključili predavanje. Psihotehnika pa je pri nas v pomenu najnovejšega smisla čisto novo znanstvo, zato je treba smisel in pomen teh besed poglobljeno pogledati. Postaviti pravega človeka na pravo mesto ni samo preprosta izbira, ki jo lahko izvajamo po običajni presoji, nego je to eden najbolj zanimivih študijev človeka, njegove inteligence, njegovih sposobnosti, nagnjenj in talentov ter je eno najvažnejših poglavij za dosego uspehov slehernega dela. Važno pa je tudi, da dobro poznamo velike in čisto določene koristi psihotehnike in njenega izvajanja za naše delo in za življenje.

Smoter: »postaviti pravega človeka na pravo mesto« sicer v življenju ni nič novega, ker je res, da se je izvajal odkar ljudstvo obstoja in so se za važnejša dela in mesta vršile izbire, kakor se vršijo še danes, le da je bila tista izbira nepopolna, ker ni bilo poznanih dovolj nujnosti in utemeljitev za popolnejšo izbiro. Tudi posameznikom je bilo omogočeno, da so se zrinili do mest in do del, za katere so bili najbolj sposobni, toda v tem neorganiziranem boju se je velikokrat zgodilo, da so bile neprilike jačje in je zaostal človek, četudi je imel sposobnosti, na njegovim sposobnostim ustrežajoči položaj pa je prišel človek z manjšimi sposobnostmi ter sedel na njem, kakor gosenica na zelju in zaviral vsak napredek in to še pod najbolj žalostnimi okoliščinami, ker se te svoje nesposobnosti niti zavedal ni.

Smoter psihotehnike pa je bil izvajen že oddavna tudi na bolj viden način, četudi brez kaknega globljega poznavanja te vede. Na Francoskem sem še pred leti videl, kako so posamezni farmerji izvajali najbolj enostavno »psihotehniko«, ko so na dvoriščih borz dela izbirali delavce za poljska dela. Niso imeli s seboj kakih posebnih instrumentov za preizkušnjo sposobnosti ljudi, ker je za to preizkušnjo zadostoval instrument presoje: oči in otipavanje. Hodili so med čakajočimi brezposelnimi in jih otipavali po mišicah, ugotavljajoč, če so dovolj zraščeni in močni za določeno težko poljsko delo. Nič tu ni pomagala zgovornost kaknega prosilca, da bi bil prej izbran,

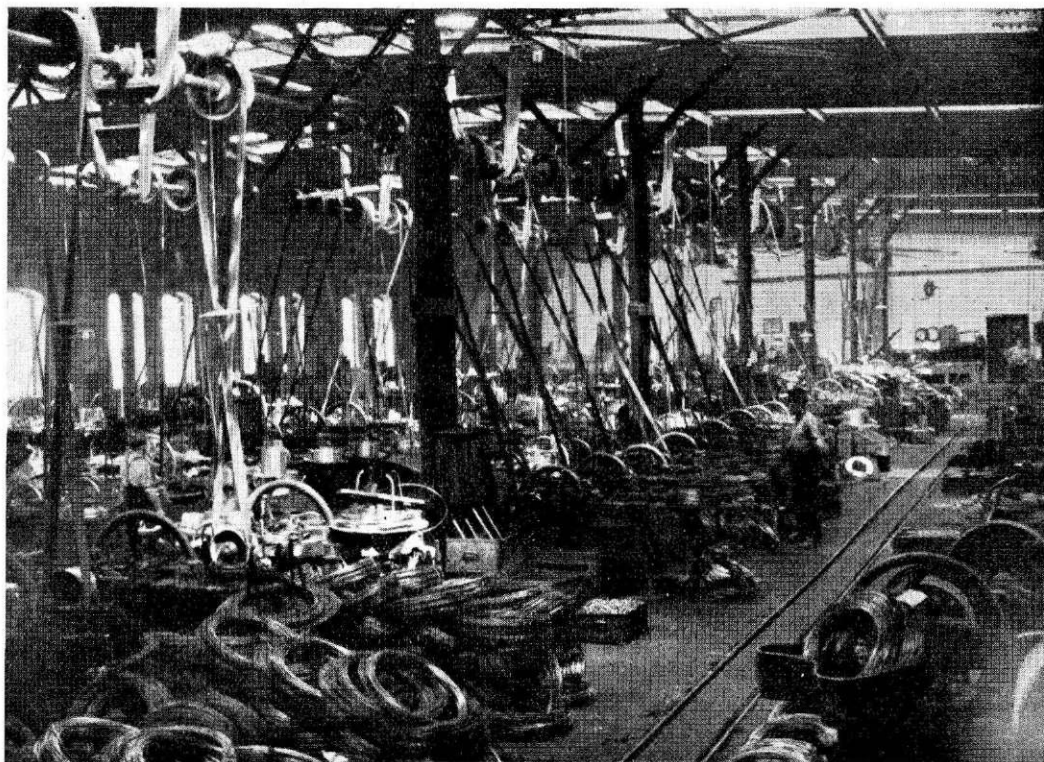
ker kmetje niso iskali advokatov in govnorikov, nego le močne in zdrave poljske delavce. Tudi v tej izbiri je že smoter: izbrati sposobnega, zdravega in močnega človeka. No, kaj pa pomenijo sploh vse izbire, kot pa namen, da **izberemo najbolj ustrežajoče in najbolj prav.** To delajo danes vsi, ki iščejo delovne moči. Sposobnosti in znanja. To delajo, odnosno bi morali delati vsi, ki izbirajo ljudi za razne poklice, za dela in za službena mesta, saj izbira celo kmetovalec posla, saj izbira delovno moč vsaka gospodinja, izbira vsak obrtnik, vsaka industrija, vsak modni salon, vsaka ustanova in celo vsako zabavišče. Kaj pa pomenijo na posameznih šolah in kurzihi sprejemni izpiti drugega kot pa izbiro najbolj sposobnih za posamezne stroke in poklice. Prav šola je pri nas najbolj blizu smislu psihotehnike, četudi ostane njena nadaljnja možnost, da mora sprejemati in učiti tudi manj sposobne in jih usposablja za kak poklic, ker so že okoliščine take, da morajo in hočejo na tej šoli biti, četudi bi na kaki drugi bolj uspevali in šli srečnejšemu poklicu nasproti. Če nazadnje še omenimo, da tudi prijatelja človek **izbira** in da tudi pri tej izbiri zasleduje neki smoter, nam bo pojem psihotehnike že bolj jase.

Ali bomo tem izbiram zamerili in jih obsodili? Ne. Kaj naj na primer pomaga kmetu pomočnik, ki zna sicer lepo žvižgati, za delo pa je za nič, kaj kovaškemu mojstru kako zgovorno gobezdalo ali pa advokatski pisarni neroden atlet, in dalje, zakaj bi moral na strožnici delati nesposoben orjak, talentirani mehanik pa bi moral lomiti kamenje. Vsak mora za določeno delo po svojih sposobnostih najbolj ustrežati.

Na teh primerih vidimo, kako že oddavna nekako sami od sebe prakticiramo namen psihotehnike, četudi nismo vedeli, da se da ta stvar globlje zajeti in študirati ter da se da sistematično popolneje izvesti — da celo tako daleč, da se lahko na doraščajoči mladini ugotovi, za katero delo in za kateri poklic bo po svoji prirojeni sposobnosti najbolj sposobna, kje bo svoje talente lahko najbolj koristno razvijala in kje bo v življenju najbolj srečna.

Že iz domačih primerov in besed lahko sklepamo, kam vse sega psihotehniški študij in kako odločilne momente igra v praktičnem življenju. Rezultati psihotehnike niso tu najmanj za to, da bi se jim čudili, nego odločno in koristno posegajo v življenje in pomagajo ustvarjati srečne poklice, zagotavljajo uspešno in kvalitetno delo ter dvigajo tako zadovoljstvo in po tem tudi gospodarsko moč, nastop in delovno veličino narodov.

Če je smoter psihotehnike: postaviti pravega človeka na pravo mesto, je potem — kot smo že rekli — **bistvo in namen psihotehniških poizkusov spoznavati in prav spoznati sposobnosti, nagnjenja in talente človeka** in jih potem tako zaposliti, da bodo najbolj služili človeku samemu in splošnosti. V tem iskanju in spoznavanju torej pričena smotreno delo današnje psihotehnike. Kako pa se na človeku najbolj uspešno ugotavljajo sposobnosti in kako izgledajo psihotehniški oddelki, o tem bomo govorili v prihodnjem predavanju. Važno je, da pričetek smotrenega dela na psihotehniko ni prišel v veljavo na podlagi teoretičnih

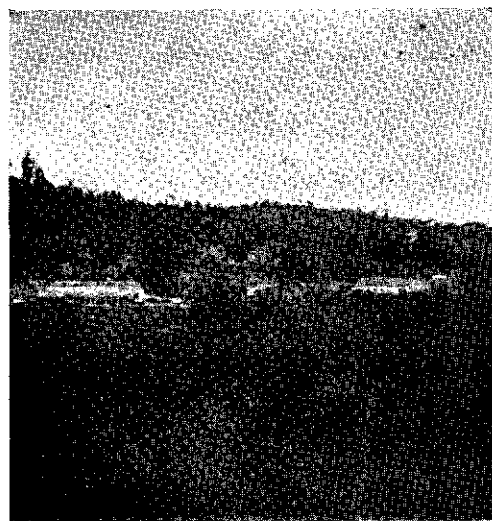
razglabljanj in zaključkov, nego se je prva praksa psihotehnike in tudi njena potreba razvila iz čisto določenih potreb ob delu samem in se sedaj lepo dalje razvija po industriji; po vajenskih ustanovah in je prišla že na visoke šole, kjer se ta predmet predava po gospodarskih fakultetah.

Na uporabo psihotehnike so pričeli misliti nekako istočasno kot sploh na racionalizacijo dela. Že Taylor (Telor), katerega sistem racionalizacije je bil v našem radiu že razložen, je prišel do zaključka, da je treba ljudi za določena dela sistematično izbirati. Revno ljudstvo, revni kupovalci so zahtevali čim cenejše proizvode — te pa je mogoče ceniti le tedaj, če so ceneno proizvajani, če je delovni čas ekonomsko izkoriščen in če je kapaciteta obrata polno izkoriščena. Tako delo pa morejo dati le moderna in racionalna postrojenja po obratih, na katerih delajo izbrani sposobni ljudje. Psihotehnika je torej nekaka sestra racionalizacije, le da je njen pomen

mnogo bolj širok in se nanaša tudi na usodo človeka samega. Tisti g. Taylor, ki ima svoj sistem racionalizacije, je opazoval delovne prostore. Videl je, kako se določeni delavec pri določenem delu na vse načine muči in trudi, pa vkljub temu nič ne napravi, medtem ko njegov tovariš tisto delo opravi brez vsakega truda. Nespametno bi bilo, da bi tistega dela ne opravljali oni, ki je za to bolj sposoben in se manj trudi. To sposobnost pa je treba na človeku prej najti in za to določanje je tu psihotehnika.

Prišla pa je še druga zahteva po čim večji izbiri in po spoznavanju sposobnosti delovnih moči, zahteva po kvalitativnih izdelkih. Če hoče kaka industrija ali obrt dati na trg res samo prvovrstne in kvalitetne izdelke, bo to zmogla le s prvovrstnimi in kvalificiranimi delavci. Poglejmo tu svetovno tvrdko Siemens, kjer sedijo ob delovnih mizah sami kvalificirani ljudje in mora tam tudi vsak akademsko naobražen človek pričeti kot vajence v obratih. (Dalje prih.)

Je to dolga in široka, a nizka zgradba z restavracijo, čakalnicami in prometnimi pisarnami. Nikjer ni opaziti visokih hiš, enonadstropne med njimi so le dve, tri. In ko je po četrtturnem postanku vlak odhajal naprej, sem opazoval na levi in desni nizke, samo pritlične hišice, ki so značilne za naše južne kraje. — Tu lahko zidajo daleč naokoli, na široko, ne na visoko. Tu ne manjka prostora in ni treba za

Pogled čez Sano na rudnik Kosavci

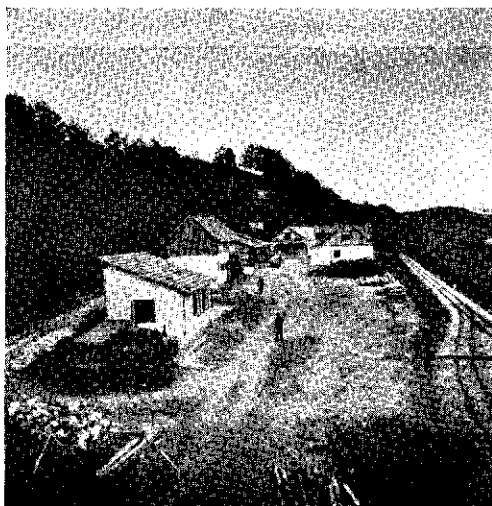
Mimo Zenice ...

(Vtisi s pota.)

Vlak je brzel ob reki Bosni proti jugu. Skozi okno sem opazoval pokrajino, ki je blestela v soncu in snegu, ki je po večini še pokrival okolico. Nizki hribi na obeh straneh so se bolj in bolj razmikali in izgubljali v daljavi in ko je vlak prevozil ovinek in zdrčal po mostu preko reke, se mi je odprl pogled na veliko ravnino. Sredi ravnine so vstajali obrisi kraja, nad katerim se je dvigal visok dimnik, za njim drugi, tretji. To je Zenica ...

Nekaj kilometrov je že na levi in desni sama ravnina; hišice na obzorju postajajo hiše in že so mimo nas in ostajajo za nami. Vlak je zmanjšal brzino, že vozimo preko prvih kretnic. Na desni strani se pojavi železna ograja, v ozadju se vidijo šele tovarniška poslopja s položnimi, steklenimi in pločevinastimi strahami. Za ograjo je kak kvadratni kilometer ravnega praznega prostora, ki čaka na razširjenje in zazidavo. Ograja poteka tik ob železnici, loči ju samo cesta in dovozni tir v tovarno. Za prvimi tovarniškimi po-

slopji se dviga prav blizu železnice, tako, da moreš brati napis, velika, moderno zidana centrala, ki kraljuje nad vsemi drugimi objekti. Štiri naše bi postavil va-

Poizkusno vrtanje za železom v bosansko zemljo. Par hišic kaže začetek

nekaj kvadratnih metrov odkopati desetine kubikov zemlje in kamenja, delati visokih opornih zidov ali vodi izkopati druge struge ...

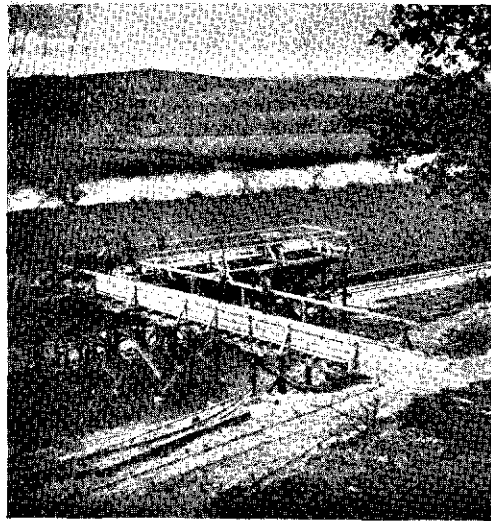
Čez nekaj dni sem se vozil po isti progi ponoči. Čim bliže smo bili Zenici, bolj se je vlak polnil. Mladi fantje so se vračali od športne prireditve, kot sem posnel iz pogovorov. Ko smo privozili na postajo v Zenici, je bilo na peronu kljub pozni uri živahno vrvenje vse do odhoda vlaka. V vozu sem ostal sam, sopotniki so vsi izstopili, vstopil ni nihče. Na drugi strani kolodvora je bila železarna, vsa razsvetljena; čul se je ropot strojev.

V smeri proti vzhodu leži Vareš s plavži, na zahodni strani pa dalje Ljubija s celimi hribi in neizčrpnimi zalogami železne rude, v bližnji okolici več manjših rudnikov in premogovnikov, na sredi med njimi Zenica.

Tu stoji industrija na takem terenu, ki že sam po sebi vključuje vse gospodarske predpogoje, da more poceni proizvajati vsakovrstne železne in jeklene izdelke, od traverze do šivanke, kakor so napovedali, in v par letih še lahko zniža proizvodne stroške, kakor so tudi napovedali. Saj odpadejo dolgi in dragi prevozi rude, premoga; saj leži Zenica tako rekoč v srcu države; kolikor ima pogojev za obstoj industrije, toliko ima prednosti pred našo. Mi se moremo ponašati samo s tem, da je naša industrija stara in tesno povezana z našo zemljo in domačo grudo.

Jesenice so daleč, potisnjene na rob državne meje, na križišču dveh velcsil. Danes vidimo še bodočnost ob razumnem delu, skrbnem varčevanju in skrajnem naporu vseh sil, ki vzdržujejo našo industrijo.

Luči iz železarne so se počasi stapljale druga v drugo, samo še svetel sij se je dolgo videl nad ravnino, ko je vlak vozil proti severu v temno noč ...

Dolina reke Sane. Tu v bližini so bogati železarski tereni Ljubije

njo, okna ima visoka skoraj od temeljev do strehe; ob njej je visoki dimnik, katerega sem prvega zapazil z vlaka v daljavi. Zdaj se vrsti poslopje za poslopjem, eno, drugo, tretje, cela vrsta, enonadstropna hiša, podobna pisarni, in zopet nekaj hiš. Ze nekaj časa vozi vlak ob dolgih tovarnih vlakih, ki stojijo na štirih tirih, nato vorjeni s tračnicami, žico, traverzami, betonskim železom, — samo železo ...

Vlak je obstal. Na najbližji sosednji tir je iz nasprotni smeri privozil osebni vlak; iz njega se je vsulo ljudstva, po večini sami moški, muslimani s fesi. Ni ga bilo med njimi, da ne bi imel košare ali ne bi bil oprtan z vrečo. Podobno je, da je danes tržni dan v Zenici in tu gredo v denar kmečki pridelki. Postajno poslopje, največje na vsej progi med Bosanskim Brodom in Sarajevom, je na levi strani.

Naši izleti

Kakor lansko leto, tako bodo posamezni obrati priredili tudi letos skupne izlete v prirodo. Lansko leto se je teh izletov udeležilo 3434 kovinarjev in njihovih svojcev in so gotovo prav vsi odnesli s teh prireditvev najlepše vtise. Že lanske letošnje prireditve izletov so bile izvedene v največjo čast kovinarskemu ljudstvu, kajti res je, da se je pri tako številni udeležbi pripetilo morda le toliko primerov opijanjenja, kolikor se jih vsako nedeljo pripeti kjer koli v kaki koncesionirani točilnici. Da pa kovinarjev, njihovih žen in otrok ne bo mogel kdo zmerjati po časopisih, prosimo vse naše sodelavce, da nam pomagajo na teh prireditvah držati tisto dostojnost, ki je čast jeseniških kovinarjev od nekdaj. Vsako pijančevanje naj izostane. Kdor ima to pobudo, naj jo na skupnem izletu opusti in jo preloži na kak drug termin.

Skupni izleti morajo biti ponosne in lepe prireditve za zdravje in za dobro voljo.

Prvi izlet že na binkoštno nedeljo

Razglas za prvi letošnji izlet je že nabit. Prvi so zopet kovinarji in sestava martinarne. Iz tega razglasa je razvidno, kako skrbno bodo pripravljeni izleti, da bo izostala kritika. Razglas objavlja:

Razglas

Na binkoštno nedeljo, dne 5. junija 1938., priredi železniški oddelek izlet v Javorniški Rovt.

Odhod iz vrta kazine KID na Savi točno ob 7. uri peš proti Javorniku v Javorniški Rovt. Po prihodu na Rovt mala

južina. Ob 12.30 kosilo in zabava na prostem. Ob 17. uri mala južina, ob 19. uri odhod proti domu, kamor prispemo ob ca. 20.30.

Vse prijave udeležencev tega izleta morajo biti izročene do dne 30. t. m. ob 12. uri v obratni pisarni martinarne.

Vsak udeleženec lahko vzame s seboj maksimum 2 družinska člana (oče, mati, žena ali otroci). Udeleženci, kateri vzamejo s seboj kakega prijatelja ali prijateljico, morajo skrbeti sami za njega ali njo.

Vsi udeleženci izleta se naprošajo, da so povsod točni in da se pokoravajo za to določenim rediteljem, da bo izlet čim lepši in dostojno uspel.

Službe božje se udeleženci lahko udeležijo ob 6. uri na Jesenicah ali na Koroški Beli.

Jesenice-Fužine, dne 26. maja 1938.

Obratovodstvo jeklarne

Spomini na naše izletne prireditve

Odhod z Javornika

Ob „šankih“ na Završnici

Popoldne na soncu

Dekleta pripravljajo kavo

Tudi malo plesa je dobro

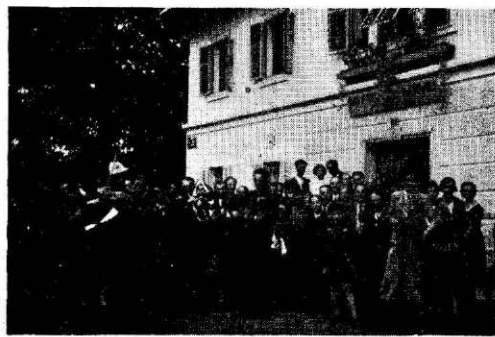
Vrvež v dobri volji

Javornik I. v Dręi

Cevarna pri Kapusu v Kamni gorci

Kovinarji iz cevarne

